

EBRIS

We know
books

JUSSI ADLER-OLSEN

Decretul Washington

Capitolul 1

Toamna anului 1992

DEȘI AVEA DOAR PAISPREZECE ANI, DOGGIE ȘTIA CĂ la fel cum orice aventură are un început, are și un sfârșit. În cazul lui Doggie, sfârșitul nu ar fi putut fi unul mai rău de atât.

Totul a început când biroul guvernatorului Jansen a trimis celei mai mari televiziuni locale din Virginia sugestia unei noi emisiuni cu întrebări, plus bugetul necesar pentru a începe acest program.

Urma să fie o emisiune-concurs despre geografie în care toți cei care puteau numi orașul cu cea mai mare populație din China erau invitați să participe. Postul de televiziune a acceptat ideea.

După prima rundă eliminatorie, au rămas doar patruzeci și opt de participanți și printre ei – un lucru senzațional – era și o fată de paisprezece ani. Entuziasmul a fost în creștere timp de patru săptămâni: atât sponsorul, Leatherman Auto Tires, cât și

biroul campaniei guvernatorului Jansen au dorit să vadă rezultate pozitive.

Primele ediții ale emisiunii au fost difuzate după-amiaza, dar a ajuns rapid la ora de maximă audiență. Trei sferturi din populația statului Virginia urmăreau emisiunea la televizor. Acesta a fost un nou record în materie de telespectatori.

De-a lungul întregului stat, lumea făcea pariuri pe cine va câștiga. Fiecare avea preferatul său. Dar cei mai mulți o susțineau pe fata cu gropițe în obraji, care era și cea mai tânără concurentă: Dorothy Curtis, cunoscută ca Doggie.

După trei săptămâni și trei episoade, publicul din Virginia a aflat în sfârșit care sunt cei trei câștigători – și ce câștigători! Guvernatorul Jansen a strălucit ca o vedetă de la Hollywood, salariul prezentatorului a fost dublat, iar ziarele au luat-o razna. Cu excepția unei blonde cu silicoane și șolduri late care a pierdut în ultima rundă (dar care, în schimb, s-a ales cu propria ei emisiune în care să-și arate nuri), câștigătorii nu ar fi putut fi mai populari de atât.

Primul premiu a fost câștigat de Rosalie Lee, o femeie afro-americană plinuță din New York, care se întâmpla să fie în Virginia pentru prima dată, în vizită la sora ei Josefina. Rosalie era o femeie care făcea spectacol, cu dinții ei ca de sidex, cu un râs zgomotos și făcând cu ochiul publicului, și puțini au suportat talentul ei de a pierde atât de mult timp pentru a răspunde la o întrebare încât publicul mai avea puțin și își pierdea mințile.

Cu doar un punct mai puțin decât ea a fost T. Perkins, un șerif palid, practic albinos, care venea din unul dintre districtele cele mai mici din partea de nord-vest a statului. Un bărbat care, în tinerețe, fusese unul dintre cei mai buni jucători de darts ai țării. Și, în cele din urmă, pe impresionantul loc trei a fost Doggie Curtis, fata cu gropițe în obraji. Ce triumf! Câștigătorii erau atât de diferiți unul de celălalt, și toată lumea implicată în emisiune a fost mulțumită. Cum ar putea cineva să nu-i bage în seamă pe aceștia trei? Pur și simplu nu era posibil.

Norocoșilor câștigători nu le-a venit să creadă când și-au auzit premiile anunțate în direct la emisiune. Împreună cu sumele mari de bani primeau și o călătorie în partea cealaltă a lumii.

Pentru Doggie, mai ales, era ireal și incredibil. Urmau să călătorească în China, împreună cu guvernatorul Bruce Jansen, personalul său și o delegație chineză oficială. Aveau să intre într-o lume închisă și totul avea să fie plătit.

Suna ca o poveste.

Tatăl lui Doggie era mândru că fiica sa era atât de inteligentă, dar nu era mândru și de premiul ei. Era un republican de dreapta și-l ura pe Bruce Jansen, care se născuse bogat și care mai era și democrat pe deasupra.

– Jansen? Porcul ăla? A țipat el la ea. Doar nu ai de gând să participi într-o șmecherie de publicitate ca asta, crescându-i ambițiile nenorocitului ăluia de democrat nedemn de încredere, nu-i așa?

I-a interzis să se ducă, iar mama lui Doggie a fost forțată să-și folosească toată puterea de convingere ca să-l facă să se răzgândească.

Și aceasta a fost ultima dată când Doggie i-a auzit certându-se. Părinții ei au divorțat după numai cinci luni, un divorț care a degenerat într-o luptă pentru bani și custodia copilului lor. Doggie a ajuns să stea în casa mamei sale și să poarte numele de dinainte de căsătorie al mamei ei.

Într-un fel, tatăl ei avea dreptate. Totul *era* doar o șmecherie de publicitate, și ce dacă? Guvernatorul Jansen era un bărbat deștept. Luase trei oameni obișnuiți și-i transformase în preferații tuturor, și prin ei, invitase întreaga populație de șapte milioane de oameni a Virginiei într-un ținut îndepărtat și enigmatic. Lumea vorbea

numai despre asta și ziarele scriau numai despre asta. Ziarele școlare, revistele pentru femei și până și buletinul informativ al afacerii hoteliere a tatălui lui Doggie scriau despre asta. Și toată lumea voia să vorbească cu Doggie. Fusesse abordată de douăzeci și unu dintre cele treizeci și patru de ziare ale statului Virginia, ori pentru interviuri, ori pentru a-i publica ultimele notițe din jurnal.

Era o mare realizare: Bruce Jansen câștigase toată populația de partea lui, și reciproc. Poate că făcuse el niște calcule, dar nu era un porc. Era de fapt un om fantastic.

Lui Doggie îi bătea foarte tare inima când și-a luat la revedere de la mama sa și a urcat pe scările portabile în imensul avion care strălucea în lumina soarelui. Mai zburase de cel puțin douăzeci de ori înainte pe teritoriul Statelor Unite, plus în Mexic și Puerto Rico, dar niciodată nu mai zburase cu un avion de mărimea aceasta. Era puțin înfricoșător.

Când a ajuns la locul ei, șeriful T. Perkins era deja pe locul lui de la geam, părând somnoros și absent. Își curăța unghiile cu vârful unei săgeți suflăte cu aur. Soția guvernatorului Jansen, Carroll Jansen, a venit la ea și a mângâiat-o pe obraz.

– Ești o fată inteligentă, Doggie, a spus ea. A fost minunat faptul că ai ieșit pe locul trei. Pur și simplu magnific. Cred că ne vom simți foarte bine împreună, noi două.

A dat din cap grațioasă spre câțiva dintre pasageri și s-a așezat cu câteva rânduri mai în spate, între soțul ei și Thomas Sunderland, indispensabilul om de încredere al acestuia.

Apoi, Rosalie Lee a venit pe culoar în stilul ei zgomotos caracteristic. Le-a făcut tuturor cu mâna și s-a trântit lângă Doggie, corpul ei voluminos ocupând și o parte din scaunul lui Doggie. A desfăcut imediat un bax mare cu doze de Coca-Cola, pungi cu biscuiți, chipsuri și o mare varietate de batoane dulci și a început să ofere din bunătăți vecinilor săi. Așa fusesse și pe platoul de

filmare. Dacă te aflai în compania lui Rosalie Lee, nu avea cum să-ți fie foame.

Ronțâind din festinul ei portabil, a distrat-o pe Doggie cu povestiri despre New York, micul ei apartament din Bronx și cei trei fii minunați ai săi, încheind cu o serie de râsete în timp ce a descris felul în care îl dăduse afară din casă pe ratatul ei de soț.

Râsul neînfrânat al lui Rosalie l-a trezit puțin pe șeriful T. Perkins și acesta a privit în jur confuz. Era un tip destul de comod – dormea din când în când și nu spunea prea multe. Cu siguranță că el avusese cele mai multe cunoștințe dintre cei trei câștigători ai emisiunii, dar chiar dacă Rosalie Lee păruse adesea mai înceată, aparențele erau înșelătoare. Creierul ei era capabil să schimbe vitezele brusc și să-i lase pe toți ceilalți în urmă, și așa ajunsese să câștige concursul.

Câteva ore mai târziu, un tânăr care dormise încă de când decolaseră și-a apropiat capul de rândul de câștigători din fața sa.

– Wesley Barefoot, s-a prezentat el, afișându-și dinții sclipitori. Ei bine, se pare că vom fi împreună în următoarele câteva săptămâni. Poate o cunoașteți pe mama mea, este secretara guvernatorului Jansen.

Cei trei clătinară din cap politicoși.

– Apropo, felicitări! a continuat el. M-am uitat la toate episoadele, la fel ca toată lumea. Ați fost formidabili!

Au zâmbit cu toții așa cum se cuvenea – acesta fiind semnalul pe care îl aștepta bărbatul ca să înceapă să-și relateze povestea vieții. Studia dreptul și iubea politica și trupele de rock britanice. Et caetera, et caetera, et caetera.

Lui Doggie i s-a părut că e de treabă și că miroase bine.

Bruce Jansen a luat-o pe una dintre câștigătoare sub brațul său în timp ce au coborât spre mulțimea de fotografi,

cameramani și jurnaliști care îi aștepta în aeroportul din Beijing. Era frig și cerul era cenușiu, și toată lumea vorbea în același timp. După întrebările obligatorii din partea presei chineze, guvernatorul s-a întors spre presa internațională care stătea în spatele unui rând de soldați chinezi îmbrăcați în albastru.

Doggie l-a observat imediat pe unul dintre jurnaliști, un bărbat foarte mic cu o privire intensă, ochi negri și început de cheilie. Un bărbat care era clar că primea mai multă atenție decât ceilalți și ale cărui întrebări primeau răspuns toate, una după alta. După ce s-au terminat interviurile, guvernatorul și soția sa au dispărut într-o limuzină neagră, împreună cu doi oficiali chinezi. Personalul lui i-a urmat într-o altă mașină oficială, iar jurnaliștii au început să se împrăștie. Se pare că jurnalistul scund și cu ochi negri era singurul care părea a fi interesat de restul persoanelor cu care venise Jansen. I-a făcut cu mâna fotografului său și s-a îndreptat direct spre micul grup.

– Salutare, eu sunt John Bugatti, a anunțat el cu o voce răgușită și și-a dres glasul. Lucrez pentru NBC. Eu trebuie să vă însoțesc pe voi și pe domnul Jansen de-a lungul turului, așa că m-am gândit să vin să vă salut.

De aproape, Doggie a observat că avea foarte mulți pistriui; nu mai văzuse niciodată atât de mulți pe fața cuiva. Era un tip scund și irezistibil. Fetei chiar îi plăcea călătoria aceea, iar obiecțiile tatălui său păreau de-a dreptul nefondate.

Ultima zi a lui Doggie Curtis în Beijing a început ca o poveste frumoasă, la fel ca toate celelalte. Ca de obicei, micul grup de americani a început ziua prin a lua micul dejun în sala de mese a hotelului, înconjurați de chelneri zâmbitori. În afară de Rosalie Lee și Carroll Jansen, ale căror mișcări erau asemenea unor meduze eșuate pe uscat, toată lumea mânca cu bețișoare.

Doggie s-a uitat pe geamurile mari la orașul profilat în depărtare, cu acoperișurile de țiglă ale clădirilor de pe *hutonguri*¹. Se plimbaseră pe coridoarele lungi și încântătoare ale Palatului de Vară, inspiraseră aerul lacului Beihai și contempleră în liniște calmul care învăluia Templul Cerului².

Zilele parcă zburaseră și acum urmau să meargă cu autobuzul până la Silk Market³, urmând apoi să meargă pe străzile înguste din apropierea consulatului american. În acea seară aveau să meargă la circ și ziua următoare urmau să pornească într-o excursie în mediul rural al Chinei – Xi'an, Râul Galben, Hangzhou, Shanghai. Era vorba să profite cât mai mult posibil de zilele rămase.

Piața părea remarcabil de liniștită. Până și cei câțiva curioși care urmăreau grupul erau tăcuți. Niciunul nu îi striga; niciunul nu îi împingea.

– Aici chiar că fac afaceri într-un mod ordonat, a șoptit John Bugatti de lângă Doggie. Ar trebui să vezi cum sar pe tine în Hong Kong și Taipei. Probabil că o să fie și aici așa peste câțiva ani, o să vezi tu.

Ea a încuviințat din cap și s-a uitat la tejghelele pline cu cupoane de materiale, rochii și eșarfe din mătase colorate. A văzut una care i-ar fi venit perfect mamei sale.

– Cât crezi că ar costa aceea? Ce scrie acolo? l-a întrebat ea pe Bugatti, arătând spre un afiș pe care scria în chineză.

¹ Alei înguste pe care casele sunt construite pentru a forma pătrate sau dreptunghiuri care alcătuiesc curți tradiționale, în orașele din nordul Chinei, în special în Beijing (n.tr.)

² Complex de edificii religioase cu o valoare incontestabilă în cultura chineză; a fost foarte vizitat de împărații dinastiilor Qing și Ming în cadrul ceremoniilor anuale de rugăciuni pentru o recoltă bună. (n.tr.)

³ Centru comercial în Districtul Chaoyang din Beijing renumit pentru turiști pe plan internațional pentru produsele imitate după mari case de modă (n.red.)

Brusc, Carroll Jansen a apărut de nicăieri și a pus un braț pe umărul lui Doggie.

– Aceea ți-ar veni perfect!

A zâmbit, și-a scos portofelul, i-a dat bani vânzătorului și a ales să ignore faptul că el nu i-a răspuns la zâmbet în timp ce a împachetat eșarfa și a întins-o peste scândurile aspre ale tejghelei.

– Vino aici, Doggie! a strigat-o guvernatorul Jansen, care stătea lângă o multitudine de figurine chinezești mici dintr-un material necunoscut ei. Uite! Asta îți aduce noroc. Îmi acorzi permisiunea să-ți dăruiesc una?

Cumpărăturile au mai durat doar câteva minute și apoi au pornit înapoi spre consulat, Doggie cu o eșarfă nouă pe umăr și cu o figurină mică cu Buddha la subraț. Se simțea mândră și fericită. Guvernatorul Jansen o privise în ochi și o asigurase că mica statuie reprezenta o legătură de prietenie eternă între ei doi.

– Să vii la mine dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor! i-a spus el.

Era extraordinar.

Fata ridică din umeri și inspiră aerul tare al dimineții. Totul era perfect: colegii ei de călătorie, copacii exotici și toți oamenii care își vedeau de treaba lor. Le-a zâmbit muncitorilor care stăteau la marginea trotuarului cu bețișoare și boluri mici în mâini, mâncând mâncarea caldă de la tarabele aliniată în spatele lor.

Wesley Barefoot mergea în fața ei cu un zâmbet atât de larg încât putea să-l vadă și de la spate.

Arăta cu degetul în toate direcțiile, cu un ochi lipit de o cameră ieftină, recent achiziționată. T. Perkins mergea alături de el, cu privirea alertă și cu câte o pungă de plastic în fiecare mână, ambele pline cu tot felul de jucării pentru nepoți și nepoate. În fruntea șirului mergea guvernatorul Bruce Jansen cu soția sa la braț, fiind foarte bine dispus. În timp ce se apropiau de consulat, a făcut cu mâna spre unul dintre oficialii care se aflau pe partea

cealaltă a străzii, așteptând să-i întâmpine. Doggie s-a uitat la clădire. Așa cum era de așteptat, era mai mică decât ambasada de pe Xiushui Bei'jie unde mâncaseră o cină delicioasă cu două zile în urmă, dar totuși arăta luxoasă în lumina soarelui, cu drapelul cu stele și dungi fluturând în briză și cu o santinelă chineză stând țepănă pe o platformă joasă înaintea porții de la intrare.

Doggie a aruncat o privire în spate spre strada aglomerată și îngustă, plină de comercianți și tarabe. Erau două lumi diferite: stilul occidental și opulența oficială a consulatului în comparație cu tarabele șubrede și înghesuite ale pieței. Era o diferență uriașă în privința bogăției și a obiceiurilor.

Un vânzător stradal a aruncat unul dintre zmeiele sale colorate cu dragon în briză și grupul s-a oprit ca să privească cum se învâрте spre cer.

Și atunci s-a întâmplat!

Deodată, Carroll Jansen a țipat și și-a întins brațele, cu poșeta într-o mână. Doggie s-a întors, dar țipătul ei s-a stins brusc și s-a prăbușit la pământ, cu sângele șiroindu-i de la gât, în timp ce consilierul guvernatorului Jansen, Thomas Sunderland, s-a aruncat asupra tânărului atacator chinez. Șeriful T. Perkins și-a aruncat sacoșele, astfel că trotuarul din fața consulatului s-a umplut de mingi care săreau și animale mici de plastic de toate felurile, și dintr-un singur salt a reușit să-i taie calea bărbatului care voia să fugă în piață. Doggie va ține minte pentru totdeauna cuțitul plin de sânge al atacatorului, care încă strălucea în timp ce omul încerca să scape de șerif.

Apoi l-a văzut pe guvernatorul Jansen căzând în genunchi, corpul din brațele sale fiind deja fără viață. Buzele ei se mișcau în tăcere în timp ce oamenii săreau din toate părțile ca să ajute. Doggie a văzut totul: Rosalie Lee rupându-și cea mai bună bluză a ei în fâșii ca să încerce să oprească sângerarea lui Carroll Jansen, soldații alergând spre T. Perkins care, cu sângele curgându-i pe braț, reușise să-l pună la pământ pe ucigașul care se zbătea și

urla. Și l-a văzut pe Wesley Barefoot, stând nemișcat ca o statuie în mijlocul aceluiași haos, cu o față albă cadaverică.

A fost martoră și la momentul în care Wesley Barefoot a devenit bărbat. Zâmbetul de reclamă la pastă de dinți nu va mai fi niciodată la fel.

Mulțimea s-a adunat în jurul lor și a urmat un tumult de țipete și confuzie, în timp ce John Bugatti și consilierul guvernatorului, Thomas Sunderland, se chinuiau să o care pe Carroll Jansen până la consulat. Oamenii erau șocați, ținându-se cu mâinile de cap, în contrast puternic cu scâncetele asasinului capturat.

Doggie s-a prăbușit pe platforma de la intrare, cu spatele lipit de o coloană pe care era o placă de alamă imensă pe care scria : Consulatul SUA. Și a rămas acolo.

– Vino aici, fata mea! a strigat-o T. Perkins pe Doggie.

Trecuseră zece minute de la atacul fatal. Bărbatul s-a lăsat în genunchi în fața ei și a îmbrățișat-o strâns.

– Ai văzut ce s-a întâmplat? a întrebat-o el.

Ea a încuviințat.

– Din păcate a murit, Doggie!

A rămas nemișcat o clipă parcă pentru a-i vedea reacția, dar Doggie nu a zis nimic. Știa deja.

A dus-o într-o încăpere mare și albă din consulat, unde fuseseră aduși câțiva angajați ca să încerce să-i ajute. Atmosfera era haotică și tensionată. Cei mai mulți dintre oficiali aveau niște expresii sumbre pe chipuri în timp ce tastau la calculatoare sau vorbeau la telefon. Era o criză în adevăratul sens al cuvântului. Un număr mare de autorități din China și Statele Unite trebuiau să fie contactate și consultate. Numele secretarului de stat James Baker a fost menționat de câteva ori.

Afară, se auzeau pașii grăbiți ai oamenilor care fugeau de colo-colo pe stradă. Tânărul atacator chinez era acum păzit, lipit